

François VELIN

AMERICAN CINERAMA

Traducere din limba franceză de

Anca Măgurean

Merge la întâmplare pe străzi. Își lasă picioarele să decidă în locul lui. Uneori hotărăște să se țină după cineva. Fără nicio intenție rea, doar tentația vagă de a se lăsa ghidat de altcineva. Alege de fiecare dată bărbați, temându-se să nu fie trădat de instinctul feminin. Își imaginează deja o newyorkeză în panică, alarmând trecătorii, sunând la 911, apoi postând pe Instagram un videoclip răzbunător, care devine rapid viral, cu acel francez, fără îndoială pervers, imobilizat la pământ de forțele de ordine. Pe scurt, de când trăiește la New York, Antoine urmărește bărbați toată ziua și nu se poate spune că asta îl încântă.

La această oră matinală, cartierul Hell's Kitchen e încă amortit. Antoine tocmai a zărit prada perfectă pentru a-și începe ziua. Tipul nu pare să aibă mai mult de douăzeci de ani. Poartă un șort cu model de camuflaj, cam scurt, o cămașă descheiată, cu dungi în culori vii, și o pereche de cizme de cowboy din imitație de piele de șopârlă. În toiul unei conversații la telefon, pe modul *hands-free* și cu volumul difuzorului la maximum, fără să-i pese că ar putea deranja sau că ar putea fi auzit, încetinește de fiecare dată când își zărește reflexia în vitrinele scaldate de soare. Își întrerupe regulat convorbirea pentru a-și lăuda câinele, un buldog francez cu o privire diabolică. Când Antoine observă oja albastru Klein a tânărului, se oprește imediat. S-a apropiat prea mult, din moment ce reușește să distingă un astfel de detaliu. Așa că își continuă urmărirea mai încet. Un exercițiu potrivit pentru „hoinăreală” lui interioară. Din nou,

Își amintește momentul în care totul s-a schimbat, pe 30 iulie. Cu aproape două luni în urmă – deja o eternitate. La acea vreme, încă nu știa că are talentul de a minți. Își amintește fiecare detaliu. Momentul exact în care a fost „pulverizat” când ieșea din liftul imens, din oțel mat, la etajul 14 al unui *building corporate* anost. Ca în majoritatea clădirilor newyorkeze, liftul nu avea buton pentru etajul 13. Râsese de superstiția puerilă a americanilor, înainte să ajungă să le admire simțul pentru afaceri. Un etaj 13 și-ar găsi cu greu un cumpărător; riscul unei negocieri dificile poate fi evitat eliminând, pur și simplu, acest etaj cu reputație proastă. Chiar înainte să se deschidă ușile, Antoine se întrebase, fără să vrea, dacă nu cumva acest fals etaj 14 avea, totuși, să-i poarte ghinion. Ar fi trebuit să fie mai atent.

Interlocutorul lui îl aștepta pe palier. Un tip bine făcut. Cămașă albă, prea strâmtă, și un rânjet de prădător. Bicepsii lui, comprimați în țesătura de bumbac, nu aveau motive să se rușineze de comparația cu grosimea coapsei lui Antoine. Tipul probabil crescuse pe câmpiile din Midwest sau pe plajele californiene, îndopat cu hormoni de creștere. Antoine îi văzuse CV-ul pe LinkedIn. Impecabil. Judecând după statura sa, strălucitele studii în Ivy League, elita universităților din nord-est, fuseseră, cel mai probabil, finanțate prin performanțele sale sportive. Antoine fusese străbătut de imaginea unei cohorte de tinere blonde, din familii înstărite, pe care acest titan probabil le sedusese în vestiarele campusului de la Yale. Își veni în fire apucând, cu oarecare ezitare, mâna viguroasă pe care i-o întindea Ryan.

— *Nice to meet you, Antuan!*

CU DOUĂ LUNI ÎNAINTE

Day #1

Nu mai călătoriseră niciodată la clasa Business. În timp ce avionul A380 începe să se golească de pasageri, Antoine nu se poate abține să nu arunce o privire satisfăcută spre partea din spate a avionului. O privire rapidă, prefăcându-se indiferent și obișnuit cu situația. Călătorii de la clasa Economic încearcă să-și aline durerile de spate întinzându-se cât pot, prea înghesuți ca să-și permită mișcări mai ample. Antoine își ia cu dezinvoltură borseta și geanta lui Gabrielle din compartimentul de bagaje, își apucă soția de mână și o trage după el afară din avion. În timp ce înaintează în pas grăbit prin meandrele aeroportului JFK, se felițează cu voce tare pentru modul exemplar în care a fost tratat de firma la care lucrează și îi zâmbeste soției.

— *Welcome to New York, Babs!*

Trei culoare nesfârșite, două scări rulante, apoi pătrund în imensa zonă de control vamal. Scot amândoi același strigăt „mut”. Sute de călători, sosiți din toate colțurile lumii, serpuiesc docili de-a lungul benzilor de ghidare, sub privirea intimidantă a vameșilor. Cetățenii americani beneficiază de culoare separate, aproape goale. Restul lumii, cei numiți aici *Aliens*, trebuie să se pregătească pentru o așteptare de cel puțin două ore.

— Totuși, spune Antoine iritat, ar fi putut să facă un culoar expres pentru pasagerii de la clasa Business. La cât

costă biletele, e exagerat să ne lase să așteptăm cu toți oamenii ăștia... Ghișeul de alături e mai rapid, nu? Am impresia că ne-am așezat la rândul greșit...

Așteptarea li se pare interminabilă. Își târăsc picioarele, prea obosiți ca să mai vorbească. Ca să nu ațipească, Gabrielle mai verifică o dată formularele de imigrare distribuite la bord. În ciuda oboselii provocate de diferența de fus orar, va trebui să-i zâmbească polițistului de frontieră, să dea impresia că înțelege tot. Binevoitoare. Responsabilă. Respectabilă. Apoi să privească fix spre obiectivul camerei, să-și poziționeze corect degetele pe ecranul tactil și să aștepte ștampila decisivă, care va activa vizele eliberate de ambasada americană la Paris cu câteva zile mai devreme.

În sfârșit, ușile automate ale aeroportului se deschid în fața lor. Un val amețitor de căldură și umezeală. Începe să se întunece. Duminică, 28 iulie 2019, ora 21:00. Se îndreaptă spre taxiuri. Își zâmbesc și se sărută.

America pulsează sub tălpile lor.

Day #2

Melatonina n-a făcut minuni. Se trezesc puțin înainte de ora 5, cele șase ore diferență de fus orar amestecându-se cu entuziasmul de a fi în sfârșit la New York. Gabrielle deschide prima un ochi și se lipește de soțul ei, sărutându-l. Fac dragoste încet, încă puțin adormiți, scăldați în lumina zorilor. Antoine își ține pentru sine uimirea și întrebările. Aceste mângâieri matinale nu sunt tocmai ceva obișnuit pentru ei. În orice caz, nu de câțiva ani. Cum nu abordaseră niciodată subiectul, Antoine se resemnase, convins fiind că soția lui nu suporta mirosul respirației lui de dimineață.

Nici nu se ridică bine din pat, că Gabrielle vrea să o sune pe fiica lor, rămasă acasă cu bunicii. El se foiește cât timp ea vorbește la telefon, nerăbdător să iasă, să respire aerul orașului și să fumeze o țigară.

Upper East Side este un cartier ciudat, cunoscut de turiști datorită apropierii de Central Park, filmelor lui Woody Allen și celor două muzee mari ale sale: Metropolitan și Guggenheim. Nu prea ai ce face pe aici, în afară de puțin shopping costisitor pe Madison Avenue. Amplasat între Fifth Avenue și East River, teritoriul, populația și codurile sunt împărțite în două. În partea de vest, în apropierea parcului, locuiesc familiile albe, înstărite, cu avere moștenită de generații (*WASP**). La est de Third Avenue, peisajul se

* White Anglo-Saxon Protestants. (n. aut.)

schimbă. Clădirile devin zgârie-nori, iar magazinele de lux, prăvălii. Liceul Francez este situat lângă East River, iar Antoine și Gabrielle au hotărât să se mute în apropiere de școala la care va merge Chloé. Agentă lor imobiliară, Sky, probabil deținătoarea unui cont de Instagram dedicat în întregime coafurii sale, povestește că a crescut aici și că nu concepe să părăsească acest cartier popular. Tonul vocii ei se schimbă la finalul fiecărei fraze, transformând fiecare afirmație într-o întrebare. O manie foarte răspândită printre femeile americane. Această inflexiune enervantă este mereu însoțită de un zâmbet larg, de reclamă, afișat în mod automat.

SUV-ul negru, uriaș, închiriat printr-o agenție, îi va duce întreaga zi de la un apartament la altul. Ca și în ajun, ochii lui Antoine sclipesc de o mândrie aparte când deschide portiera mașinii pentru a-i permite lui Gabrielle să urce. Au planificat opt vizionări. Dantura impecabilă a lui Sky dispăre în spatele unei grimase urâte când descoperă foaia pe care i-o întinde Antoine. Acesta a imprimat un tabel Excel în care vizionările sunt ordonate după o logică a traseului. Un dreptunghi roșu simbolizează cele treizeci de minute alocate fiecărui apartament, iar chiar dedesubt, un alt dreptunghi, albastru, cele zece minute necesare pentru bilanț. Aceste blocuri colorate sunt separate de o linie albă, care reprezintă timpul de deplasare de la un loc la altul, estimat de Google Maps.

— *Awesome!* exclamă Sky, cu un entuziasm prefăcut.

Nu-i mai fusese dat să vadă așa ceva. Tipul ăsta trebuie să fie un psihopat sinistru. Ziua se anunță lungă. Oftând, îi spune lui Antoine că ar trebui să lucreze în imobiliare,

apoi îi întinde foaia șoferului, cu un gest nepăsător, fără să-l privească.

Așezată pe scaunul din față al mașinii, se întoarce la intervale regulate, iar șuvițele blonde îi dansează într-o mișcare perfect controlată, în timp ce recită glume despre cartier, învățate pe de rost. Antoine traduce ideile principale. Traficul este lejer azi; în această perioadă a anului, locuitorii sunt în cea mai mare parte plecați „în exil” la casele lor de vacanță din Hampton. Sau prin Upstate New York, adaugă ea cu dispreț.

În dimineața asta, cerul plumburiu este încărcat de o ceață umedă, estompând contururile blocurilor maro care se înalță fără pic de grație. Cu un aer îngrijorat, Gabrielle și Antoine privesc clădirile mari de la intersecția străzilor 72 și First Avenue.

— Sigur vrem în cartierul ăsta? Întrebă Antoine. Aceste *buildings* din anii '70 nu mă încântă deloc.

— Parcă am fi la Porte de Saint-Cloud. Nu mi-am imaginat că arată așa.

— Ba mai mult... Eu mă gândeam mai degrabă la Courneuve, dar cu chirii de Monaco. N-ar fi mai bine în Soho?

— Nu o să stăm la o oră distanță de școală! Nu-ți face griji, o să ne placă apartamentul de pe Strada 78. Îți dai seama că are și un colț de grădină? Asta dacă ne permitem un spațiu exterior, în mijlocul New Yorkului...

Au primit, ca parte a beneficiilor, 8.000 de dolari pe lună pentru locuință. Tariful standard pentru o relocare la New York: 6.000 per cuplu, plus 2.000 pentru fiecare copil. Suma li se păruse neverosimilă. Dar, odată confruntat cu

realitatea din anunțurile imobiliare, lui Antoine i-a pierit rapid entuziasmul.

Vizionările se succed în ordinea numerotării din tabelul Excel. Tot învârtindu-se, Gabrielle și Antoine nu mai știu pe ce stradă sau bulevard se află, iar după cinci vizionări, totul se amestecă.

Apartamentul de la primul etaj al vechiului *townhouse* se dovedește o dezamăgire: parchet prea lucios, bucătărie rustică și deprimantă, dormitoare imense și sufragerie minusculă, ferestre înguste care dau direct spre stradă, Sky fiind nevoită să aprindă lanterna iPhone-ului ca să localizeze întrerupătoarele. Cât despre grădina mult râvnită, e mai curând o curte în spate, acoperită cu beton, care probabil n-a văzut niciodată lumina soarelui.

Ultima vizionare este programată la sfârșitul zilei. Park Avenue, la numărul 900, colț cu Strada 79. Cel mai renumit bulevard din oraș. Adresa, magică pentru Antoine, avea să-i impresioneze negreșit pe prietenii lor din Franța.

Și nu foarte departe de liceu, adaugă Gabrielle.

Imobilul este un zgârie-nori de 28 de etaje, construit în anii '80 și acoperit cu tencuială bej, atinsă de poluare. O statuie falsă în stil Botero* tronează pretențios la intrarea în clădire. Un *doorman* se grăbește să le deschidă porțile. Antoine apreciază imediat acest serviciu în stil american. Nimeni la Paris nu beneficiază de luxul oarecum inutil al unui portar la domiciliu. Gabrielle, în schimb, se

* Fernando Botero (1932-2023) a fost un pictor și sculptor columbian, ale cărui creații reflectă în cel mai înalt grad cultura latinoamericană modernă. Botero reprezintă pentru pictura și sculptura latinoamericană ceea ce reprezintă Gabriel García Márquez pentru literatura latinoamericană. (n. red.)

strâmbă când își ridică privirea spre vârful clădirii și se uită la soțul ei, descurajată.

— Să mergem totuși. Apartamentul e la etajul 21. Ar trebui măcar să fie luminos.

Un placaj din marmură lucioasă îmbracă pardoseala și pereții holului imens, scăldat într-o lumină puternică. Două canapele de culoarea antracitului stau melancolic față în față, sub niște copii discordante ale unor tablouri englezești din secolul al XVIII-lea. Ai putea fi oriunde în lume. Un alt *doorman* cheamă liftul și îi invită să urce.

Antoine adoră ușoara tresărire pe care o simte în stomac în clipa în care liftul pornește. E o zi minunată la New York. Primul lucru pe care îl vede când intră în apartament este strălucirea luminii. Și apoi orașul. New Yorkul se întinde la picioarele lui asemenea unui cătun minuscul din piese Lego, populat de furnici agitate. Trage adânc aer în piept și mai înaintează puțin. Parchetul închis la culoare scârțâie sub greutatea pantofilor lui din piele groasă. Văpaia apusului a transformat clădirile în pepite aurii gigantice, hipnotizante. În depărtare, vârful Empire State Building se înalță cuceritor spre cer. Albastrul cerului a căpătat o intensitate pe care numai altitudinea o poate da. Antoine este în extaz. Se apropie de peretele din sticlă, încercând să-și stăpânească neliniștea nervoasă care-i cuprinde picioarele. Soția sa a făcut deja turul apartamentului, însă el nu reușește să se desprindă de priveliște. O priveliște de milioane. Mâna lui Gabrielle se strecoară brusc în a lui. O privește intens. Ea își mușcă ușor buza de jos. O încuviințare din cap e suficientă pentru a cădea de acord.

Day #3

Gabrielle a hotărât în ultima clipă să îl însoțească. Voia să profite de întâlnirea lui Antoine cu noii săi colegi pentru a se bucura de o dimineață în stil newyorkez, dar MoMA* și magazinele din Soho vor trebui să mai aștepte. Simțea cât de mândru era să-i arate clădirea în care se afla viitorul lui birou, acolo unde niște directori influenți hotărâseră că prezența lui era indispensabilă pentru extinderea companiei. Și, deși el nu vrea să lase să transpară nimic, ea îl simte ușor neliniștit. Nu e un interviu de angajare, postul e deja obținut, contractele au fost aprobate la cel mai înalt nivel; cu toate astea, îi simțea nervozitatea. Această primă întâlnire cu fondatorul Risk.AI Technologies este importantă. Și nu e firesc? În locul lui, ea ar fi încremenită.

A găsit pe internet un Starbucks unde putea să îl aștepte, la câțiva pași, pe Sixth Avenue colț cu Strada 51. Nu va dura mult, americanii sunt cunoscuți pentru rapiditate și eficiență. Treizeci de minute, maximum. După întâlnirea lui, mai au un singur lucru obligatoriu de făcut: să meargă la agenția imobiliară ca să semneze contractul de închiriere. Restul zilei le aparține.

Îl privește cum intră, cu capul sus, în clădirea imensă de sticlă. Îi întinde documentele tipului de la securitate,

* Acronimul pentru *Museum of Modern Art* (Muzeul de Artă Modernă) din New York. (n. red.)

apoi se întoarce pentru ultima dată spre ea și îi trimite un sărut din vârful buzelor, ușor arogant. Ea îi zâmbeste și își ridică degetele încrucișate, în semn de noroc.

Gabrielle amestecă încet, cu o linguriță de plastic, în cafeaua *latte* fierbinte. *De data asta... gata*, își spune, *lucrurile se concretizează. Sunt singură în orașul ăsta, stau cu ochii pe ceas așteptându-mi soțul să se întoarcă, înțeleg engleza doar pe jumătate, evit și cea mai simplă conversație, rușinată de accentul meu. Iată ce zile mă așteaptă aici...* A renunțat, cel puțin pentru cei trei ani ai contractului lor de „expatriere”, la plăcerea de a preda franceza, ea, care nu-și imaginase că va renunța vreodată la profesia ei. Nici după căsătorie, nici după nașterea lui Chloé. În curând va deveni casnică, la fel ca mama ei, în acest oraș în care nu cunoaște pe nimeni. În țara asta, pe seama căreia făcuse atâtea glume împreună cu prietenii săi, mai ales de când este condusă de acel idiot cu pielea portocalie și părul prea blond. Totuși, la sfârșitul lui iunie, nu a vărsat nicio lacrimă când și-a luat rămas-bun de la colegi și de la copiii de la colegiul Paul-Bert din La Garenne-Colombes. La fel cum nu a vărsat nicio lacrimă nici în august, în ziua mării plecări, când a părăsit apartamentul din Levallois și și-a îmbrățișat familia și prietenii. Gabrielle plânsese deja prea mult în ultimii ani.

Într-o seară de iunie, Antoine a venit acasă cu o strălucire neobișnuită în privire.

— Am ceva incredibil să-ți spun.

Antoine, Antoine Moulière. Soțul ei. Promovat. La New York. A parcurs un drum lung... Patruzeci și doi de ani, analist financiar cantitativ. O carieră plină de promisiuni

nerespectate, fără să reușească să obțină promovările râvnite. Și, deodată, peste noapte, a devenit indispensabil. Pe el au decis șefii lui să mizeze, oferindu-i pachetul complet: bilete la clasa Business, relocare internațională, chirie exorbitantă, costuri astronomice de școlarizare, salariu mărit... Marele șlem. Totuși, Gabrielle își amintește cât de rezervat vorbea Antoine despre profesia lui. Cu privirea pierdută, rostea mecanic: „Jobul meu constă în dezvoltarea de modele matematice complexe, menite să minimizeze riscurile operațiunilor de investiții alternative”.

Pe scurt, inginerul anonim dintr-un bloc din La Défense, care analiza mii de date generate de algoritmi, doar pentru ca tinerii *traderi*, adevăratele vedete ale băncii, să speculeze liniștiți pe niște *hedge funds** riscante. O muncă de matematician, fără adrenalină și fără bonusurile cu șase cifre ale colegilor din sala de tranzacționare.

În viața de zi cu zi, Antoine tânjea după monotonie și fugea ca de ciumă de orice schimbare sau noutate. Genul de bărbat care ezită de o sută de ori înainte să planifice o săptămână de vacanță.

„Poate găsim ceva mai bun? Sau mai ieftin? Și dacă e grevă la Roissy?”

Sau schimbă de trei ori locul la cinema. Bărbatul acesta, care nu mai voia un al doilea copil după nașterea prematură a lui Chloé, din cauza unei probleme cu placenta, speriat de recomandarea ginecologului de a nu mai ațâța diavolul.

„Ai auzit și tu ce am auzit eu? Am avut deja un noroc chior.”

* Fonduri speculative. (n. red.)

Acum când, fără îndoială, e deja prea târziu, Gabrielle își reproșează că a renunțat fără să lupte.

Din loialitate față de propriile angajamente și pentru binele fiicei sale, nu îl părăsise pe Antoine. Fusesse cât pe ce să-și ia un amant, dar renunțase în ultima clipă să cedeze avansurilor unui coleg. Deși visa la o familie numeroasă, se hotărâse să accepte această viață în trei. Chiar dacă o încercau fantezii pasionale, acceptase viața apatică a unui orașel de la periferie. Pe hârtie, păreau să fi bifat toate căsuțele succesului: o căsătorie, un copil, un apartament, o mașină, prieteni, un loc de muncă. Totuși, în fiecare dimineață, cu răsufierea întretăiată, se întreba dacă mai avea vreo așteptare de la viață. Flacăra se stinsese încet, fără ca Antoine să pară să observe. Gabrielle privea cu neliniște venirea verii, sigură că nu va putea îndura apropierea prea lungă din timpul vacanței: luase decizia să nu mai continue așa. La 40 de ani, refuza să renunțe; trebuia să-și ia inima în dinți și să-l părăsească. Și să înfrunte privirea lui Chloé, care urma să fie mutată dintr-un apartament în altul, nevoită să învețe încă de la cinci ani să se supună capriciilor adulților, devenind prea devreme „rezonabilă”.

Dar, spre sfârșitul primăverii, totul s-a schimbat. În acea memorabilă seară de iunie, când Antoine a dat buzna în casă ca o tornadă, cu New Yorkul în mâini, fluturând un viitor neașteptat. S-a grăbit să accepte promovarea, fără măcar să discute cu ea sau să pună în balanță împreună cu familia avantajele și dezavantajele. Pentru prima dată, nu s-a consultat cu nimeni. Peste noapte, a devenit motorul cuplului, cel care conduce dansul, un alt tip de soț, pasional, capabil să dea totul peste cap, să plece în câteva săptămâni la capătul lumii, suficient de sigur pe el încât să

aleagă un apartament de 8.000 de dolari pe lună fără să vadă măcar camerele. În sfârșit, acest Antoine paria pe viitor, în timp ce Antoine de odinioară strâmba mereu din nas la o ieșire în oraș și nimic nu-i plăcea mai mult decât să petreacă o seară în trei, acasă, la un film bun, pe care îl alegea chiar el cu o grijă meticuloasă. Gabrielle își amintește cum visase că organizează el o cină-surpriză. Sau un weekend romantic. Și, brusc, această deflagrație. Planul de salvare. Evacuarea de urgență. *New York Calling*.

Probabil că nu bănuise niciodată cât de singură și de obosită se simțea ea, la fel cum nu percepușe uzura la care se expunea zilnic. Și totuși, același bărbat tocmai o smulse-se din rutina lor, trăgând-o de mână, râzând.

Nu se poate abține să nu zâmbească când se gândește la noaptea trecută. De când nu-l mai dorise așa? După nașterea lui Chloé, viața lor sexuală semăna cu cea a unor oameni în pragul pensiei. O dată pe săptămână, cu preludii scurte sau fără, cinci minute pe ceas, mereu în același pat și, bineînțeles, în aceeași poziție. În timp, s-au afundat în nepăsare față de dorințele celuilalt. Dar de la sosirea la New York, a simțit cum corpul i se trezește. În prima dimineață, s-a surprins așezându-se peste Antoine. Iar ieri, din nou, acea senzație intensă, când au vizitat apartamentul. În fața peretelui vitrat, s-a întors spre ea și, fără să clipească, a privit-o cu o siguranță pe care nu o mai văzuse la el. Dacă fata de la agenția imobiliară nu ar fi fost acolo, ar fi fost în stare să-i sară în brațe. Sau să-i ceară să facă dragoste în picioare, lipiți de fereastra aceea imensă. Nici nu au ajuns bine în camera de hotel, că s-a și aruncat în brațele lui. Nici nu au mai apucat să ajungă în pat.

În clipa în care îl vede ieșind de la întâlnire, își spune că, la 40 de ani, în țara asta unde se zice că totul este posibil, trebuie să-și găsească ceva de făcut. De ce să nu scrie un roman, acest vechi vis de atâtea ori amânat? E America, nu-i așa? Se ridică și își flutură brațele spre el prin geamul de la Starbucks. Îl privește cum traversează, cu precauția obișnuită. Trei priviri rapide în dreapta, două în stânga, o ultimă ezitare, apoi pornește. Când merge alături de el, Gabrielle se enervează adesea când îl vede așa de precaut. Preț de o secundă, chiar înainte ca privirile să li se întâlnească, ea îl zărește pe bărbatul pe care voia să-l părăsească: postura lui ușor cocoșată, gesturile ezitante. De parcă ar fi simțit că îl privește, el ridică ochii, o vede și se însuflețește dintr-odată. Noul Antoine, cel de la New York, a revenit. Plin de energie, zâmbitor. Un prădător. Intră și se așază lângă ea. Ea îl ia de mână și nu îi mai dă drumul.

— Deci, cum a fost? Vrei o cafea? Sunt de treabă?

Ochii lui Antoine se înceteșează. Un vâl, trecător, abia perceptibil, dar Gabrielle îl cunoaște și se îngrijorează imediat. Totuși, el continuă să povestească, în al nouălea cer.

— Foarte de treabă! Și abia așteptau să ajung. Sunt tot felul de proiecte și vor să cunosc o grămadă de lume. Iar biroul meu... aș fi vrut să vezi asta, o priveliște incredibilă!

— M-am speriat când te-am văzut traversând, erai alb ca varul. Pentru o secundă, am crezut că s-a întâmplat ceva.

Antoine nu are stare. S-a ridicat deja și o ia de mână ca să o tragă afară.

— Ce să se întâmple, Babs? Nici vorbă. Totul e perfect, spune el. Hai, repede, ia-ți cafeaua și vino cu mine; m-au sfătuit să nu târăgănez semnarea contractului. Poate să ne ia altcineva apartamentul chiar în dimineața asta.